

Kázání Bystřička, Růžďka 22.3.2026 **Ježíš tě volá!** (vstup 656)

Introit: ***Jak jsou milé tvé příbytky, Hospodine zástupů! Má duše zmírá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! Vždyť i vrabec přistřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mlád'ata zde uložila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Bože! Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. (Žalm 84, 2-5)***

Píseň 121 (130)

Modlitba

Čtení: Lukáš 13, 22-35

Píseň 394 (631)

Text kázání: Lukáš 19, 41-44

Milí přátelé, bratři a sestry,

jak by se vám líbilo, kdyby náš Bůh, Stvořitel veškerého života, byl ze své podstaty velmi direktivní? Kdyby nás lidi nestavěl před žádnou volbu a vodil by si nás jako loutky? Líbilo by se nám to? Byla by to pro nás nějaká svoboda a radost? Byli bychom nesvobodnými otroky svého Boha. Byli bychom nuceni dělat všechno proti své vůli. Dnes se mi nechce do kostela, ale musím. Jsem vlastně vlečen. Dnes se mi nechce modlit, ale musím. Jsem donucen. Byli bychom šťastni, kdybychom měli takového Boha, který nás nutí? Kdyby byl náš Bůh takový, pak by nebyl láska. Byl by sobecký.

Jenže náš **Bůh je láska**. A pravá láska ta dává druhému svobodu, **nehledá svůj prospěch**. Víte, nedokážu si to dost dobře představit, že kdybychom byli loutky svého Boha, jestli by nám bylo dobře. Možná by nebyly války, nebylo by zlo, jak ho známe, ale byla by to vůbec láska? Možná by tak nakonec došlo ke vzpouře loutek vůči svému Stvořiteli a pak by zde nebyla žádná naděje. Protože pokud by nebyl náš Bůh láska, pak by vlastně neexistovala ani svoboda, a ani naděje, ani pravý svobodný domov, do kterého bychom se mohli rádi vrátit. Pak bychom se vraceli zase k tomu, abychom byli loutky. Bůh ale takový není, díky Bohu. Vzpomeňme na **marnotratného syna**. Otec ho nenutil s ním zůstat. On chtěl od něj pryč. Až ale spadl na hubu, tak zatoužil se k němu vrátit. Protože poznal, že jeho otec ho má skutečně rád.

A tak buďme vděční za to, jak dobrého a milujícího máme Boha. On nám dává svobodu rozhodování. On nám sice ukazuje, co by bylo dobré činit a čeho se vyvarovat, ale rozhodnutí nechává čistě na nás lidech. A my lidé si pak **za svá rozhodnutí neseme následky**. Ano, i v této variantě dochází ke vzpouře vůči Bohu, dochází k mnohým zlým rozhodnutím nás lidí, k nenávisti, k vraždám, k válkám. Ovšem v této skutečné variantě si můžeme být jisti, že se můžeme vrátit k milujícímu Bohu Otci. On nám nejen odpustí, ale ve své lásce nám znovu ponechá svobodu. Protože nemůže jinak. On je pravá láska.

A tak aby nezapřel sám sebe, tak nás nechce a ani nemůže nutit, abychom se k Němu vrátili. Avšak velmi Ho z toho bolí srdce, když Ho odmítáme a volíme si špatnou cestu. Bůh totiž vidí dál, než my lidé. Bůh totiž vidí, že ta cesta široká, ta cesta, která není Jeho, ta cesta od Boha opravdu vede do záhuby, do ztracení, do zatracení, do zbytečných bolestí. A náš nebeský Otec prožívá skutečnou bolest za své děti, když vidí, že se ženou do záhuby. Bůh prožívá hlubokou bolest milujícího rodiče.

A tak když si Ježíš posteskne nad Jeruzalémem, tak to není povzdech bezradnosti. Je to povzdech bolesti toho, který miluje: „**Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, ve svém domě zůstanete sami.**“ Co tím slovem, **zůstanete sami**, Pán Ježíš vlastně myslí? V přesnějším překladu je tam slovo, **váš dům se vám ponechává pustý**. Jinými slovy tím Pán Ježíš říká, že vám nebude moci pomoci, protože Jeho pomoc odmítáte. Až vám bude těžko, zůstanete na to sami. Nechávám vám v tom svobodu, když mě odmítáte, nebudu moci pomoci.

Představte si takovou situaci, že se dozvíte, že dnes večer vás přijdou vykrást. Místo toho, abyste to ale šli nahlásit na policii, tak jste se rozhodli to vyřešit sami a po svém. Nevoláte policii, ta nic neví, a tak pochopitelně nepřijede na pomoc. Myslíte si, že zloděje zvládnete sami, ale opak je pravdou. Zloději vás přemůžou a ještě vás způsobí újmu na zdraví i na majetku. A vy pak můžete nadávat, jak chcete, kde byla ta zatracená policie?

Tak je to podobně i s Bohem. Mnoho lidí nadává, proč je potkalo tolik zla a proč je Bůh neochránil. A už zapomněli na to, že Boha odmítli. Že nechtěli slyšet Jeho volání. **Pán Ježíš tě volá. Volá tě i dnes**. Bůh po celá staletí volal celý Izrael k návratu. Posílal k nim proroky se slovy, „**navraťte se ke Mně!**“ Avšak místo návratu k Bohu lid tyto proroky zabíjel a kamenoval. Tento lid chtěl Boha umlčet. Volil si svou cestu. A přitom tento lid na rozdíl od Boha vůbec neviděl, co se na něho valí. **Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!** Malá kuřátka toho na rozdíl od kvočny ještě moc neví. Kvočna ta už vidí, že jim nad hlavou létá dravec. Kuřátka to ještě nevidí. A proto je kvočna svolává pod svá křídla, pod svou

ochranu. To je, bratři a sestry, názorné podobenství, jak my lidé odmítáme Boží volání. Jak ho kolikrát nechceme slyšet. Pán nás chce shromážďovat pod svá křídla, ale my nechceme. On nás nedonutí, stejně tak jako tehdy nedonutil Izraelské.

Pán Ježíš tehdy viděl dál. Viděl, co se stane s Jeruzalémem zhruba za 35 let v roce 70. Čtyři roky před tím, v roce 66 započne otevřená vzpoura Židů proti římské nadvládě, tzv. židovská válka. Ovšem i mezi jednotlivými židovskými frakcemi jsou roztržky. V roce 70 je Jeruzalém obležen a vyhladověn natolik, že ženy pečou vlastní děti. Následně pak je Jeruzalém vypálen a chrám zničen. Obraz, který Ježíš prorocky viděl, když přicházel naposledy do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když směřoval ke svému kříži. V 19. kapitole Lukášova evangelia je napsáno: **Když už byl blízko a ušel město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.“**

Milí přátelé, tady je velmi důležité, jak tato slova čteme. Někdo je může číst optikou pomsty nebo Božích soudů. Za to, že jsi nerozpoznalo Boží navštívení, tak za to budeš srovnáno se zemí. Dobře ti tak. Pokud by tomu ale tak bylo, pak bychom vnímali, že náš Bůh je pomstychtivý a že mu na nás až tak nezáleží. Pán Ježíš nám ale ukazuje zcela jiného Boha. Jak řekl na jiném místě svým učedníkům. **Kdo vidí mne, vidí i mého Otce.** Já jsem naprosto stejný, jako můj Otec. A jak jsme četli, tak Pán Ježíš při těch slovech pláče. Bůh pláče nad tím, že nepřijali Ježíše jako Spasitele. Bůh pláče nad tím, že nečinili pokání a neobrátili se. Bůh pláče nad tím, že zůstali vzpurní a tvrdí jako berani. Bůh v Pánu Ježíši zde pláče nad tím, že nedoufají v Něho, ale jdou své bezpráví řešit po svém a vlastní silou. Bůh pláče nad tím, že místo Boha zvolili spoléhání na sebe sama a tím si přivodili zkázu. A opravdu dopadli velmi zle. Mnohem hůře než ten okradený a zbitý, co si myslel, že to zvládne sám a nezavolal policajty.

A tak je velmi liché vinit Boha, když se nám děje něco zlého. Mnohdy jsou to pouze důsledky našich špatných rozhodnutí. A to je to, co potřebujeme pochopit. A nejen to. Když se vrátíme k tomu prvnímu textu, kdy Pán Ježíš si posteskuje, **kolikrát nás chtěl shromáždit jako kvočna kuřátka pod svá křídla,** tak si sám odpověz,olikrát ty sám jsi nechtěl? Kolikrát jsi odmítl to Boží volání k pokání? Kolikrát jsi odmítal napravit svůj život, dát ho do pořádku? A kolikrát jsi odmítl anebo vědomě přeslechl, že tě Bůh volá ke smíření se svým bratrem nebo sestrou? Kolikrát jsi přeslechl volání, že bys měl zužitkovat ve prospěch Božího království obdarování, hřivny a talenty, které jsi od Boha dostal? Pláče Bůh nad tebou, anebo se z tvého života raduje?

Ne, bratři sestry, Bůh nás nikdy k ničemu nebude nutit, ale Jeho volání je naléhavé. Je to volání lásky. Protože cesta bez Boha vede nakonec do samoty. Tak jak to říká Pán Ježíš: **„Hle, ve svém domě zůstanete sami.“** Anebo, **váš dům se vám ponechává pustý.** Protože jste si to zvolili a já to respektuji. Milí přátelé, všichni jistě víme, že v dnešní době je mnoho osamocených lidí. A přitom by je Pán Ježíš tak rád shromáždil společně s ostatními pod svá křídla. A každého z nás by rád shromáždil pod svá křídla. I každého křesťana, který přestal chodit do společenství Božího lidu a žije si svou víru tak nějak sám v izolaci. Tohle ale není Boží vůle. Zůstat sám. **Pán Ježíš tě volá.** Volá tě do shromáždění, volá tě ke společnému uctívání, k modlitbám, chvále. Nechce tě nutit, ale je Mu smutno, pokud ty zůstáváš sám. Pokud se nesytiš jeho Slovem, pokud ses rozhodl jít svou vlastní cestou a chrám tvého vlastního srdce tak zůstává pustý a prázdný. Je mnoho lidí, co prožívají hlubokou samotu. A přitom stačí dovolit Ježíši, aby přišel do jejich života, aby zaplnil jejich prázdnotu. Vlastně to v tom výroku říká sám Pán Ježíš: **„Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neuzříte, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“** Pozvi a přijmi Ježíše do svého života, do svého konání, do svého rozhodování. Teprve pak Ho budeš moct zakoušet, že je s tebou, že je živý a že vlastně nejsi sám. Bez odevzdání se Jemu ale budeš stále marně hledat jiné cesty. Nakonec se ale vždy ukáže, že On je jedinou cestou života. A pak stačí se Jím nechat po té cestě vést. Ne jako loutka. Stačí Ježíši podat ruku, když bojím se jít tmou. On chce být nejen naším Bohem, ale i přítelem, parťákem, který prostě jde s námi. Pán Ježíš neopustí toho, kdo v Něj doufá. Kdo na Něj spoléhá a kdo Jej neodmítá. A tak zde máme jasné Boží volání: **Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.** Amen. Modlitba píseň 288 (549)

Slovo posláni: Žalm 84, 6-13

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 719 (611)